

Sellő-szonett

Ültem a hínáros ártéri tó
homokos partján sihederkorom
delén tizenhét évesen s a szó
még rügy vagy pattanás volt ajkamon

elképzelttem egy sellő odaúszik
majd hozzám s zöld hínárszagú ölével
vesszőmre ül s míg elszámolnék húszig
eltűnik ám megáldott már a kéjjel

még nem tudtam hogy tó lesz minden éjjel
ha felnövök s bár iszapos kiszárad
olykor megér akármily drága árat

fizetem érte életem egészét
hogy viszonzzam sellő-ölelését
vízmélyi mégis földi szenvedéllyel

(Baka István [Tájkép fohással](#) című kötetéből.)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)